

[Holstein.]

Akkord- og Henstandsplaner ud. Nu gaar dette ikke længere. Naar den druknende har mistet Kræfterne og synker, saa nytter det ikke at raabe „hold ud“ og „hold fast“ til ham — ej heller, som sagt, at nedsætte en Kommission til Undersøgelse af, hvorledes han billigst og bekvemmest kan reddes. Men Regeringen kan jo, hvis den virkelig vil hjælpe, gøre dette i Løbet af meget kort Tid. Den har i sin Magt straks at sammenkalde sagkyndige Folk nede fra Landsdelen, den har sine egne Myndigheder, den har Institutionerne og Organisationerne dernede og private Tillidsmænd fra alle Lejre af Befolkningen. Den kan meget hurtigt, hvis den vil, fremsætte de fornødne og paarkrævede Lovforslag, men at nedsætte en Kommission — og navnlig en Kommission af en saadan Beskaffenhed som foreslaaet af Det konservative Parti med 5 Repræsentanter for Rigsdagens Partier og 1 for hvert eneste Erhverv i Landet — vil kun bidrage til at hjælpe Regeringen ud af de Vanskeligheder, den staar overfor, og for hvilke den selv bærer Hovedansvaret.

Det synes mig, at Oppositionen tilstrækkelig længe har hjulpet og baaret en politisk insolvent Regering paa Hænderne ved at støtte den gennem Forlig, som Oppositionspartierne stadig — ud fra deres egne Synspunkter — har været grundigt utilfredse med, og endvidere forekommer det mig, at Oppositionens Velvilje af Regeringen Gang paa Gang er blevet mødt med en saadan Illoyalitet, med en saadan Hensynsløshed, at der virkelig ikke længere er Grund for Oppositionen til at bære en politisk insolvent Regering i Guldstol.

Efter de Erfaringer, vi har haft — med det ene Forlig efter det andet, med den ene Aftale efter den anden, med den ene Kommissions- og Udvalgsbehandling efter den anden —, er Forholdet det, at Oppositionen Gang paa Gang har strakt sig videre, end den selv i Virkeligheden fandt ønskeligt og hensigtsmæssigt, og til Tak har faaet et Spark af den højtærede Regering. Jeg synes ikke, det er Oppositionens Opgave at hjælpe den højtærede Regering til at faa dens Ansvar forflygtiget og socialiseret, til at faa den kollektive Ansvarsløshed sat i Stedet for Regeringens ubetingede Ansvar for de økonomiske Tilstandes Fortsættelse i Sønderjylland, Tilstande, den hidtil ikke har løftet en Finger for alvorligt at søge at raade Bod paa. Nej, lad den højtærede Regering selv komme med sine Forslag, lad os ikke faa en Kommission een Gang til med forskellige Mindretalsindstillinger eller med

en enig Indstilling, som er tilvejebragt under Paaskud af, at det for nationale Interessers Skyld var nødvendigt at komme Regeringen i Møde, en Indstilling, som dog i Virkeligheden viser sig ganske utilfredsstillende sagligt set med Henblik paa de sønderjyske økonomiske Forhold, og saa bagefter se, at Oppositionen — som saa ofte før — faar Odiet og Ansvaret for Regeringens politiske Eyneløshed. Nu er Tiden inde, da Ansvar skal lægges dør, hvor det hører hjemme. Lad den højtærede Regering selv kalde til, hvad den behøver af sagkyndige Raad — det kan den gøre meget hurtigt —, og lad den saa forelægge sine Forslag. Hvis det er gode, lødige, saglige og holdbare Forslag, saa indestaar jeg for, at der fra Oppositionens Side i de Anliggender, det her drejer sig om, udelukkende vil være Anerkendelse og Tilslutning; men hvis det er halve Foranstaltninger og utilstrækkelige Foranstaltninger og Foranstaltninger, som i Virkeligheden kun skal tjene til fremdeles at skjule, at denne højtærede Regering intet vil og intet kan for at raade Bod paa Forholdene og Tilstandene i Sønderjylland, ja, saa staar Oppositionen ogsaa med den fulde moralske Ret og Frihed til for en Gangs Skyld at opponere, og det kan efter alle Solemærker blive i højeste Grad paarkrævet for de sønderjyske Forholds Vedkommende.

Hvis man nedsætter en Kommission af den Sammensætning, som de Konservative har foreslaaet, hvad vil der saa ske? Saa skal Kommissionen spørge de sagkyndige, som virkelig ved Besked om Forholdene i Sønderjylland; der skal gaa Skrivelser gennem Ministerierne ned til de sagkyndige i Sønderjylland, og saa skal der gaa Skrivelser tilbage derfra gennem Ministerierne til Kommissionen. Dernæst skal Kommissionen til at snakke om de Oplysninger, den har faaet, og om, hvorvidt man kan blive enig om noget, eller man skal afgive Mindretalsbetænkninger o. s. v., o. s. v. Naar det er sket og Kommissionens Resultater endelig foreligger i mere eller mindre positiv eller negativ Retning, skal den højtærede Regering tage Stilling, og saa risikerer vi, som sagt, fra Oppositionens Side at faa det samme Spark, som vi hidtil har faaet i politiske og økonomiske Anliggender. Nej, lad derfor den højtærede Regering komme til at staa med sit fulde og hele Ansvar uden nogen Støtte fra Oppositionen, indtil den har vist, hvad den bærer i sit Skjold for Sønderjyllands Vedkommende. Og naar det er konstateret, er det Tid for Oppositionen til at tage Affære; Oppositionen har længe nok i denne Sag vist sin